

[Jørgen Winther]

En af de ting, jeg ikke kan lade være at tale om, er forebyggelsen af nitrat i drikkevandet. Der er nok nogle, der har hørt lidt om det, men det bruger man utrolig mange penge på, og det er faktisk i dag en sandhed, at gennem de sidste 20 år har der kun været ét barn i hele Danmark, der har været en lille smule blå i hovedet på grund af nitrat, og det barn blev hurtigt fuldstændig rask. Fra SF's og fra Socialdemokratiets side ofrer man ikke kun millionbeløb, heller ikke tocifrede millionbeløb, men faktisk milliarder på, at de stakkels grundejere skal tvinges til ikke at måtte have bare 40, 60 eller 80 mg nitrat. Det er jo det rene vanvid! I stedet for at bruge alle disse penge på at forebygge nitrat, som overhovedet ikke er farligt, var det langt bedre at bruge dem til noget fornuftigt.

Lad mig tage højspændingsledninger. Vi bruger også mange penge på at grave disse ledninger ned – så er det ikke højspændingsledninger mere – (*munterhed*) men det er jo sådan, at igennem flere år er der kun en enkelt, der får udviklet kræft, fordi vedkommende bor relativt tæt på højspændingsledningerne.

Det er da også vigtigt, at den pågældende person ikke får kræft, men når man ser på de mange tusinde, der får kræftsygdomme og hjertesygdomme på grund af cigaretter og anden form for tobak, ville det være langt bedre især at sætte ind *dér*.

Men bortset fra disse ting vil jeg sige, at det er et godt, lidt teoretisk, men gennemarbejdet forslag.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg var ved at tro, at jeg havde fået den forkerte ordførertale, da der blev talt om højspænding, lavspænding, nitrat osv., men det er vist den rigtige alligevel.

Jeg kan se, at forslagsstillerne regner med, at mange af problemerne i relation til sundhedssektoren og til folkesundheden kan løses, hvis der som foreslået i dette forslag etableres et såkaldt udviklingscenter, der skal bestå af en central enhed med et netværk af lokale centre. Man kan sige, at det er en gammel SF-kending, at problemer i relation til sundhedssektoren og folkesundheden kan løses ved yderligere – kan vi sige – kommunalisering. Det er Fremskridtspartiet nok grundlæggende uenig i. Mange af problemerne i relation til sundhedssektoren og folkesundheden skyldes efter vores opfattelse

ineffektivitet og andre skadelige konsekvenser af massiv offentlig styring på området.

Det hedder i forslaget, at det er nødvendigt at dreje den traditionelle medicinske forskning fra en ensidig naturvidenskabelig indfaldsvinkel til også at omfatte samfundsvidenskabelig og humanistisk forskning. I forlængelse af dette nævnes en række eksempler på forhold, der bør inddrages under en ændret forskning.

Det er karakteristisk, at disse eksempler er ensidigt udvalgte. At de forhold, der bevirker en dårlig sundhedstilstand, er direkte relateret til den store velfærdsstat og den massive offentlige styring, nævnes ikke i forslaget. Man kan i den forbindelse pege på f.eks. det høje skattniveau, det offentlige formynderi, som specielt svage grupper er påvirkelige af, isolering og ensomhed.

Jeg kunne her nævne, at de sidste undersøgelser viser, at vi har en uanstændig høj selvmordsprocent i dette land. I en udsendelse for nylig så vi, at i de sydlige lande, Spanien tror jeg man nævnte, synes man faktisk, at det er synd for folk under det sociale system her i landet, at de bliver utrolig dårligt behandlet i forhold til de steder, hvor man aktiverer dem osv.

I forslaget bruges det fortærskede og trivielle begreb social retfærdighed. Hvad er social retfærdighed? Ingen – end ikke Marx tror jeg – har endnu præsteret at komme med en meningsfyldt definition på det, for den findes ganske enkelt ikke.

Der peges i forslaget på, at en decentraliseret sundhedstjeneste, der involverer lokalbefolkningen og nærmiljøet, vil skabe bedre sundhed for alle. Imidlertid kan offentlige og monopolistiske tiltag efter Fremskridtspartiets opfattelse ikke sikre sundhed for alle. Vi kender kun alt for godt konsekvenserne af offentlige og monopolistiske institutioner i sundhedssektoren. Køproblemer er et sikkert kendetegn for alle offentlige og monopolistiske institutioner, og det kendes specielt i sundhedssektoren. Yderligere centering af offentlige og monopolistiske institutioner i sundhedssektoren skaber ikke nogen løsning – snarere problemer.

Hvis der skal etableres en decentraliseret sundhedstjeneste, der involverer lokalbefolkningen og nærmiljøet, er det snarere den modsatte vej, man bør gå, nemlig at sikre øget pri-